

Книгите от поредицата
ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

Началото
Кръвожадност
Ненаситност

по книгите на
Л. ДЖ. СМИТ

и ТВ сериала, създаден от
КЕВИН УИЛЯМСЪН
и **ДЖУЛИ ПЛЕК**

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

КНИГА ПЪРВА
НАЧАЛОТО

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

Пролог

Наричат го часа на вещиците – онзи среднощен час, когато хората спят, когато създанията на нощта могат да чуят дишането им, да помиришат кръвта им, да наблюдават сънищата им. Това е времето, когато светът ни принадлежи, когато можем да ловуваме, да убиваме, да закриляме.

Това е времето, когато най-силно се нуждая от храна. Но трябва да се сдържам. Защото като се въздържам, като излизам на лов само за онези животни, чиято кръв никога не пулсира учестено заради силни желания, чиито сърца не туптят забързано от радост, чиито копнежи не пораждават в тях мечти, оставам далеч от тъмната страна. Мога да контролирам Силата си.

Ето защо в някоя нощ, когато усетя мириса на свежа кръв край себе си, когато знаей, че на мига ще мога да се свържа със Силата, на която устоявам толкова дълго и ще устоявам цяла вечност, изпитвам нуждата да запишвам преживяванията си. Докато описвам историята си, си припомням различни сцени и години, свързани една с друга като мъниста, нанизани в безкрайна огърлица. Така оставам неделима част от онзи, който бях, когато бях човешко същество и единствената кръв, която чувах да пулсира в ушите ми и да отеква в сърцето ми, беше моята собствена...

1

Денят, който промени живота ми, започна като всеки друг. Беше душан и горещ августовски следобед на 1864 г. В ден като този целият свят замира, дори мухите спират да жужат около обора. Децата на слугите, които обикновено си играеха и огласяха двора с виковете си, сега бяха притихнали. Въздухът бе застинал, сякаш в очакване на опустошителна гръмотевична буря. Възнамерявах да пояздя няколко часа моята кобила Мезаноте в прохладната гора в покрайнините на имението Веритас – нашия семеен дом. Пъхнах една книга в училищната си торба с намерението да се измъкна незабелязано.

Това правех през повечето дни на това лято. Бях на седемнайсет и неспокоен. Нямах желание нито да се бия във войната редом с брат си, нито да слушам наставленията на баща си как да ръководя имението. Всеки следобед се изпълвах с една и съща надежда – че няколко часа на усамотение ще ми помогнат да разбера кой съм и какъв искам да стана. Миналата пролет завърших мъжко частно училище, но баща ми реши да не постъпвам в университета във Вирджиния, докато войната не свърши. Оттогава бях застинал в нерешителност, като изправен пред кръстопът. Вече не бях момче, ала все още не бях и мъж, и в пълно неведение по отношение на бъдещето си и какво да правя със себе си.

Ала най-лошото от всичко беше, че нямаше с кого да си поговоря. Брат ми Деймън беше с армията на генерал Грум в Атланта, а повечето от най-добрите ми приятели или щяха да се сгодяват, или се сражаваха далеч по бойните полета. Баща ми пък почти не излизаше от кабинета си.

– Днес ще е голяма жега! – провикна се надзирателят ни Робърт от другия край на обора, където наблюдаваше две от конярчетата, опитващи се да оседлят един от конете, които миналата седмица баща ми бе купил на търг.

– Да – промърморих аз. Това беше друг проблем: когато желанието ми да си намеря събеседник се изпълнеше, все не бях доволен. Това, от което отчаяно се нуждаех, беше да срещна някой, който да ме разбира, с когото да обсъждам истински неща като книгите и живота, а не само да си бърбям за времето. Робърт беше приятен човек и един от най-доверените надзиратели на татко, но говореше толкова гръмка и грубо, че само след десет минути разговор се чувствах напълно изтощен.

– Чу ли последната новина? – попита той, като заряза коня и се запъти към мен. Простенах вътрешно.

Поклатих глава.

– Не съм чел вестници. Какво става с генерал Грум напоследък? – поинтересувах се, въпреки че разговорите за войната ме караха да се чувствам неловко.

Робърт засенчи очите си с ръка, за да се предпази от палещото слънце, и поклати глава.

– Не, не става дума за войната, а за нападенията над животни. Хората от имението на Грифин са изгубили пет пилета. И всичките били с разкъсани шици.

Застинах, а космите на тила ми настръхнаха. През цялото лято от всички околни плантации докладваха за странни нападения над животни. Обикновено ставаше дума за малки животни, най-вече пилета или патици,

но през последните няколко седмици някой – вероятно Робърт, след четири или пет чаши уиски – бе започнал да разнася слуха, че нападенията са дело на демони. Не им повярвах, но това беше поредното напомняне, че светът не е онзи, в който бях израснал. Всичко се променяше, независимо дали го исках или не.

– Може някое скитащо куче да ги е убило – предположих, като махнах нетърпеливо с ръка, повтаряйки това, което бях чул баща ми да казва на Робърт миналата седмица. Изви се вятър и конете нервно затропаха с крака.

– Е, тогава се надявам някои от тези скитащи кучета да не ти налети, докато яздиш сам всеки ден. – С тези думи Робърт закрачи към пасището.

Влязох в тъмната, прохладна конюшня. Равномерното дишане и пръхтене на конете тукат ми подейства успокоително. Откачих четката на Мезаноте от стената и започнах да вчесвам гладката ѝ, черна като въглен козина. Тя изцвили одобрително.

Точно в този момент вратата на конюшната се отвори и влезе баща ми. Висок и едър мъж, той излъчваше такава сила и авторитет, че лесно стряскаше всеки, озовал се на пътя му. Лицето му бе прорязано от бръчки, които само засилваха властното му присъствие. Въпреки горещината бе облечен в официално утринно сако.

– Стефан? – извика баща ми и огледа конюшната. Макар че живееше от години във Веритас, навярно само няколко пъти бе стъпвал в конюшната. Предпочиташе конят му да го чака оседлан и готов пред вратата.

Подадох глава от клетката на Мезаноте.

Баща ми се запъти към задната част на конюшната. Огледа ме от главата до петите и аз внезапно се засрамах, задето ме вижда потънал в пот и прах.

– За тази цел имаме коняри, момчето ми.

– Зная – промърморих, почувствал, че за пореден път съм го разочаровал.

– Има си време и място, когато да се забавляваш с конете. Но идва моментът, когато едно момче трябва да престане с игрите и да стане мъж. – Баща ми плесна силно Мезаноте по задницата. Кобилата изпръхтя и отстъпи назад.

Стиснах челюсти, готов да изслушам поредната му лекция как, когато бил на моите години, пристигнал от Италия във Вирджиния само с дрехите на гърба си. Как открил и купил малко парче земя от четири декара, превръщайки го в имението Веритас, което в момента се разпростираше на осемстотин декара. Как му дал името *veritas*, което на латински означава *истина*, защото научил, че докато човек търси истината и се бори с лъжата, не се нуждае от нищо друго в живота си.

Баща ми се облегна на вратата на клетката.

– Розалин Картрайт ще отпразнува шестнайсетия си рожден ден. Търси си съпруг.

– Розалин Картрайт? – повторих. Когато бяхме на дванайсет години, Розалин бе заминала в частно девическо училище в Ричмънд и не я бях виждал от векове. Тя беше невзрачно момиче с пепеляворуса коса и кафяви очи и доколкото изобщо си я спомнях, винаги бе облечена в кафяви рокли. Никога не сияеше и не се смееше като Клементайн Хавърфорд, нито беше свежа и кокетна като Амилия Хок, нито остроумна и палава като Сара Бренан. Тя беше просто една сянка някъде в дъното, задоволяваща се да ни следва в детските ни приключения, но никога да ги води.

– Да, Розалин Картрайт. – Баща ми ме удостои с една от редките си усмивки, когато угълчетата на устните му се повдигаха съвсем леко забележимо, и някой, който не го познаваше, би си помислил, че му се подиграва. – Двамата с баща ѝ разговаряхме и стиг-

нахме до извода, че това е идеален съюз. Тя винаги много те е харесвала, Стефан.

– Не знам дали двамата с Розалин Картрайт си подхождаме – промърморих, имайки усещането, че студените стени на конюшната се затварят около мен. Разбира се, веднага се досетих, че баща ми и господин Картрайт са разговаряли. Господин Картрайт беше собственик на банката в града; ако баща ми се сроди с него, ще му бъде много по-лесно да разшири Веритас. А щом двамата са разговаряли, значи все едно бе решено с Розалин да станем съпрузи.

– Разбира се, че не знаеш момче! – избухна в смях баща ми и ме потупа силно по гърба. Беше в удивително приповдигнато настроение. Моето, обаче, с всяка негова дума се помрачаваше все повече. Стиснах очи, надявайки се всичко да се окаже само лош сън. – Нито едно момче на твоята възраст не знае кое е добро за него. Тъкмо заради това трябва да ми вярваш. Следващата седмица организирам тържествена вечеря, за да отпразнуваме бъдещия ви съюз. А междувреме иди да я посетиш. Оpozнай я. Прави ѝ комплименти. Накарай я да се влюби в теб – довърши баща ми, взе ръката ми и пхна една кутийка в дланта ми.

Ами аз? Ами ако аз не искам тя да се влюби в мен?, исках да кажа. Но не го сторих. Вместо това тикнах кутийката в джоба си, без да погледна съдържанието ѝ, и отново се заех да вчесвам Мезаноте. Но забих толкова грубо четката, че тя изпръхтя недоволно и отстъпи назад.

– Радвам се, че си поговорихме, синко – кимна баща ми.

Изчаках го да забележи, че почти не бях промълвил и дума, за да осъзнае, че е абсурдно да ме принуждава да се ожена за момиче, с което не бях разговарял от години.

– Татко? – изрекох, надявайки се, че ще каже нещо, което ще ме освободи от съдбата, която бе предназначал за мен.

– Мисля, че октомври ще е чудесен месец за сватба – заяви вместо това баща ми и излезе, оставяйки вратата да се затръшне зад гърба му.

Стиснах отчаяно зъби. Замислих се за детството ни, когато заставяха двама ни с Розалин да седим един до друг по време на съботните барбекюта и неделните служби. Но от това натрапено общуване не излезе нищо и след като станахме достатъчно големи, за да избираме сами приятелите си, с Розалин поехме по различни пътища. Връзката ни щеше да бъде точно същата, както когато бяхме на десет – да се пренебрегваме един друг, докато послушно се стараем да направим родителите си щастливи. Само че сега, осъзнах мрачно, щяхме да бъдем обвързани завинаги.

2

На следващия следобед се озовах седнал върху корав стол с ниска облегалка в дневната на семейство Картрайт. Всеки път, когато се размърдвах, опитвайки се да се наглася по-удобно върху твърдата мебел, усещах върху себе си погледите на госпожа Картрайт, Розалин и прислужницата ѝ. Все едно бях портрет в някой музей или персонаж от драма, разиграваша се в приемната на изискана дама. Целият салон ми напомняше на декор от пиеса – едва ли бе най-удобното място за почивка. Или за задушежни разговори. През първите петнайсет минути след пристигането ми доста неловко обсъждахме времето, последните градски клюки и новините от войната.

След което последваха продължителни паузи, нарушавани единствено от потракването на куките за плетене на прислужницата. Погледнах отново Розалин, опитвайки се да открия у нея нещо, заслужаващо комплимент. Тя имаше живо лице с трапчинка на брадичката, а ушите ѝ бяха малки и симетрични. Съдейки по половината сантиметър от глезена, подаващ се изпод края на роклята ѝ, можех да заключа, че притежава деликатна костна структура.

Точно докато разглеждах глезена ѝ, изведнъж ме прониза остра болка. Нададох приглушен вик и погледнах към пода, където миниатюрно червеникавокафяво

кученце с големината на плъх бе забило острите си зъби в моя глезен.

– О, това е Пени. Пени просто иска да те поздрави, нали така, скъпа? – измърка Розалин, като гушна кутрето в прегръдките си. Кучето се втренчи в мен, продължавайки да се зъби насреща ми, а аз се свих по-навътре в стола.

– Тя е, ъ-ъ, много мила – промърморих, макар да не разбирах какъв е смисълът едно куче да е толкова дребно. Предполагаше се, че кучетата ще са ти друга-ри в лова, а не украса в тон с мебелите.

– Такава е, нали? – изгука Розалин прехласнато. – Тя е най-добрата ми приятелка и трябва да кажа, че сега съм ужасена да я пускам навън при всички тези слухове за убийства на животни!

– Казвам ти, Стефан, всички сме толкова изплашени! – присъедини се и госпожа Картрайт, пригладжайки с ръка корсажа на тъмносинята си рокля. – Вече не разбирам този свят. В него жените просто не бива да прекрачват сами праговете на домовете си.

– Надявам се, че каквото и да е това, няма да ни нападне. Понякога се боя да изляза навън дори когато е светло – обади се Розалин, притискайки плътно Пени към гърдите си. Кучето изджафка и скочи от скута ѝ. – Ще умра, ако нещо се случи с Пени!

– Сигурен съм, че тя няма да пострада – уверих я разпалено с намерението да я успокоя. – В крайна сметка нападенията са били във фермите, а не в града.

– Стефан? – попита госпожа Картрайт със същия писклив глас, с който някога се караше на двама ни с Деймън, задето си шепнем по време на църковната служба. Лицето ѝ бе изкривено в гримаса, сякаш токущо бе смукала лимон. – Не мислиш ли, че Розалин е особено красива днес?

– О, да – бодро излъгах аз. Розалин носеше скучна кафява рокля в тон с пепеляворусата ѝ коса. Широки

къдри падаха върху кльощавите ѝ рамене. Одеянето ѝ бе в рязък контраст с дъбовите мебели, столовете и креслата, тапицирани в златист бродат и тъмните ориенталски килими, покриващи от край до край блестящия дървен под. В противоположния край на салона, върху мраморната полица над камината, се мъдреше портретът на господин Картрайт, който се взираше в мен със строго изражение на ъгловатото си лице. Огледах го с любопитство. За разлика от съпругата си, която беше доста пълна, с кръгло червендалесто лице, господин Картрайт беше призрачно блед и мършав – с леко опасно изражение, като лешоядите, които миналото лято бях видял да кръжат над бойното поле. Имайки предвид родителите ѝ, Розалин всъщност изглеждаше удивително добре.

Бъдещата ми годеница се изчерви. Аз се размърдах притеснено на ръба на стола, усещайки остри ръбове на кутийката с бижутото, пъхната в задния ми джоб. Миналата нощ, когато сънят бягаше от очите ми, го погледнах. Тукатси го познах. Представляваше пръстен с изумруд, опасан от диаманти, изработен от най-прочутия бижутер във Венеция, който майка ми носеше до деня на смъртта си.

– И така, Стефан, какво мислиш за розово? – попита Розалин, изтръгвайки ме от спомените.

– Съжалявам, какво? – примигнах объркано.

Госпожа Картрайт ме стрелна раздразнено.

– Розово. За вечерята следващата седмица. Много мило от страна на баща ти да я организира – промълви Розалин с пламнало лице, забила поглед в пода.

– Мисля, че розовото ще ти стои прекрасно. Всъщност ще бъдеш най-красивата, каквото и да облечеш – заявих вдървено като актьор, декламиращ репликите си от пиеса. Госпожа Картрайт ми се усмихна одобрително. Кучето изтича при нея и скочи на възглавницата до лакътя ѝ. Тя го погали по козината.

Внезапно стаята ми се стори гореща и задушна. Тежките ухания на парфюмите на госпожа Картрайт и Розалин ме замаяха. Погледнах крадешком към античния часовник в ъгъла, явно принадлежал на някой от дядовците в семейството. Бях прекарал тук петдесет и пет минути, а ми се струваха като петдесет и пет години.

Изправих се. Краката ми трепереха, а коленете ми се огъваха.

– Беше ми много приятно да ви гостувам, госпожо Картрайт и госпожице Картрайт, но не бих искал да ангажирам целия ви следобед.

– Благодаря ти – кимна госпожа Картрайт, без да става от дивана. – Мейси ще те изпрати. – Повдигна брадичка към прислужницата си, която дремеше над плетката.

Когато излязох от къщата, въздъхнах облекчено. Хладният въздух подежда приятно върху влажната ми кожа и бях щастлив, че кочияшът не ме чакаше; трите километра пеша до дома щяха да прояснят главата ми. Слънцето бе започнало да залязва зад хоризонта, а във въздуха се носеше сладкото ухане на орлови нокти и жасмин.

Докато се изкачвах по хълма, погледнах към Веритас. Нежни лилии цъфтяха в големите декоративни вази от двете страни на пътеката към входната врата. Високите бели колони на верандата сияеха в оранжево под лъчите на залязващото слънце, в далечината проблясваха огледално гладките води на езерото, а до мен долитаха виковете и смеховете на децата, играещи близо до помещенията за слугите. Това беше моят дом и аз го обичах.

Ала не можех да си представя да го споделям с Розалин. Пъхнах ръце в джобовете на панталоните си и изритах гневно един камък на завоя на пътя.

Спрях се, когато стигнах до алеята, виеща се пред къщата, където бе спряла непознатата карета. Загледах

се с любопитство в нея – рядко имахме посетители – когато един белококс кочияш скочи от мястото си отпред и отвори вратата. Оттам се показа красива, бледа жена с водопад от тъмни къдрици. Беше облечена в бяла рокля, а тънката ѝ талия бе пристегната с копринена панделка в прасковен цвят. Шапка в същия цвят бе кацнала на главата ѝ, засенчвайки очите ѝ.

Сякаш усетила втренчения ми поглед, жената се обърна. Неволно ахнах. Тя беше повече от красива; беше невероятна. Дори от разстоянието от десетина метра видях как тъмните ѝ очи проблеснаха, а розовите ѝ устни се извиха в лека усмивка. Тънките ѝ пръсти докоснаха медальона със синя камея около шията и аз неволно си представих нежния им допир върху кожата си.

Сетне тя отново се извърна, а от каретата, шумолейки с полите си, слезе друга жена, навярно нейната прислужница.

– Здравей! – извика непознатата.

– Здравей... – изграчих аз. Поех дълбоко дъх и в ноздрите ми нахлу силното ухание на джинджифил, примесено с лимон.

– Аз съм Катрин Пиърс. А ти си? – попита тя с игрива нотка в гласа. Сякаш знаеше, че езикът ми се е вързал на фльонга пред красотата ѝ. Не знаех дали да се чувствам засрамен или благодарен, защото тя бе поела инициативата за представянето.

– Катрин – повторих бавно, докато си спомнях. Татко ми бе разказал историята на един приятел на негов приятел от Атланта. Съседите му загинали, когато домът му бил обхванат от пожар по време на обсадата на генерал Шърман, а единствената оцеляла била шестнайсетгодишна девойка, която нямала близки. Баща ми веднага предложил да приюти момичето в някогашната пристройка за карети, сега преустроена в къща за гости. Всичко звучеше много тайнствено и романтично и докато баща ми го разказваше, видях в очите му

задоволство от идеята да се прояви като спасител на това младо сираче.

– Да – кимна тя, а в очите ѝ блеснаха дяволити искри. – А ти си...

– Стефан! – изломотих. – Стефан Салваторе. Синът на Джузепе. Съжалявам за трагедията, сполетяла семейството ти.

– Благодаря ти – промълви девойката и очите ѝ такси станаха по-тъмни и сериозни. – Благодарна съм на теб и на баща ти за подслона, който давате на мен и прислужницата ми Емили. Не зная какво щяхме да правим без вас.

– Да, разбира се. – Изведнъж се изпълних с желание да я закрилям. – Ще бъдеш настанена в някогашната пристройка за карети. Искаш ли да те разведе?

– Ще се справим и сами. Благодаря ти, Стефан Салваторе – промълви Катрин и тръгна след кочияша, който понесе един голям сандък към малката къща за гости, разположена малко встрани от голямата къща в имението. – Или трябва да те наричам Стефан Спасителя? – смигна ми тя, преди да се завърти на пети.

Докато я наблюдавах как се отдалечава към залеза, следвана от прислужницата си, внезапно осъзнах, че животът ми никога вече няма да бъде същият.

3

21 август 1864

Не мога да спра да мисля за нея. Дори не мога да напиша името ѝ; не смея. Тя е красива, омагьосваща, необикновена. Когато съм с Розалин, аз съм синът на Джузепе, момчето Салваторе, напълно заменим с Деймън. Зная, че за семейство Картрайт не би имало значение, ако Деймън заеме мястото ми. Избраният съм аз, защото баща ни знае, че Деймън не би се съгласил, а аз – както винаги – ще кажа „да“.

Но когато я видя, гъвкавата ѝ стройна фигура, червените устни, очите ѝ – блестящи, тъжни и завладяващи... сякаш най-сетне съм самият аз, просто Стефан Салваторе.

Трябва да съм силен. Трябва да се отнасям към нея като към сестра. Трябва да се влюбя в жената, отредена да бъде моя съпруга.

Но се боя, че вече е прекалено късно...

Розалин Салваторе, това си мислех на следващия ден, вкусвайки думите, докато минавах през вратата, готов за второто си посещение при тази, която много скоро щеше да стане моя годеница. Представях си как ще живея с Розалин в къщата за гости – или може би в някое по-малко имение, което моят баща ще ни построи като сватбен подарък – как работя по цял

ден, надвесен над счетоводните книги заедно с татко в неговия кабинет, докато тя се грижи за нашите деца. Опитах се да почувствам вълнение. Но единственото, което изпитах, бе студен ужас, процеждащ се във вените ми.

Вървах по широката алея на Веритас и поглеждах замислено към къщата за гости. Не бях виждал Катрин от пристигането ѝ вчера следобед. Татко изпрати Алфред да я покани на вечеря, но тя бе отказала. Прекарах вечерта пред прозореца, загледан в къщата, но не видях никакъв проблесък на свещи. Ако не знаех, че двете с Емили са там, щях да помисля, че къщата е необитаема. Накрая си легнах, питайки се, докато сънят не ме обори, какво прави Катрин и дали е добре.

Откъснах с мъка очи от закритите с щори прозорци на втория етаж и се затърсих неохотно надолу по алеята. Пращият път под краката ми беше твърд и напукан; нуждаехме се от хубав дъжд. Не се усещаше никакъв полъх на вятър и въздухът бе застинал в мъртвешки покой. Докъдето погледът ми стигаше, не се виждаше жива душа и усетих как космите на тила ми настръхват. Обзе ме неприятното усещане, че не съм сам. В главата ми неканени се промъкнаха предупрежденията на Робърт за самотните ми разходки.

– Хей, има ли някой? – извиках и се озърнах наоколо.

Сепнах се. Само на няколко крачки от мен, облеганата на една от статуите на ангели, разположени от двете страни на алеята, беше Катрин. Носеше бяла широкопола ленена шапка, която предпазваше нежната кожа на лицето ѝ с цвят на слонова кост, и бяла рокля, осеяна с миниатюрни розички. Въпреки жегата, бледата ѝ кожа изглеждаше хладна като водите на езеро в декемврийска утрин.

Усмихна ми се, разкривайки два реда идеално равни, бели зъби.

– Надявах се да ме разведеш из имението, но изглежда си ангажиран.

Сърцето ми се разтуптя при думата „ангажиран“, а кутийката с пръстена в задния ми джоб запари като нажежено желязо.

– Не съм... искам да кажа, че не съм – заекнах. – Бих могъл да остана.

– Глупости – поклати глава Катрин. – И без това живея във вашия дом. Не бих искала да отнемам и от времето ти. – Повдигна тъмните си вежди към мен.

Никога досега не бях говорил с момиче, което изглеждаше толкова непринудено и уверено в себе си. Внезапно изпитах непреодолимото желание да извадя пръстена от джоба си, да коленича пред Катрин и да ѝ

га бостихао -lee ботакка -lee -18ee ве ринен4ева заз

имт1

е да говориш с някой, който не е запознат с цялата ни история. Предполагам, че не искам да те отегча. Сигурен съм, че след Атланта, Мистик Фолс ти се струва доста тихо място. – Засрамах се веднага, щом изрекох думите. Родителите ѝ бяха *умрели* в Атланта, а аз си бърбря, сякаш там бе водила някакъв вълнуващ и интересен живот. – Не искам да кажа, че си намирала Атланта вълнуваща или че не би се радвала да заминеш някъде надалеч и да се махнеш от всичко.

Катрин се усмихна.

– Благодаря ти, Стефан. Това беше много мило. – По тона ѝ съвсем ясно си личеше, че не желае повече да се задълбочава по темата.

Повървахме още известно време в мълчание. Аз вървях с по-малки крачки, за да не изостава Катрин. Тогава, дали случайно или преднамерено, пръстите ѝ докоснаха ръката ми. Бяха студени като лед, дори в горещия и задушен летен ден.

– Казвам го само, за да го знаеш – рече тя, – *нищо* в теб не ми се струва скучно.

Сякаш в тялото ми избухна пожар. Извърнах се към пътя, все едно се опитвах да намеря най-добрия маршрут, ала всъщност исках да скрия пламналото си лице от красивата си спътница. Пръстенът в джоба ми натежа още повече.

Обърнах се отново с лице към Катрин, за да ѝ кажа... ами, не бях сигурен какво. Ала тя вече не беше до мен.

– Катрин? – извиках и засенчих с длан очите си от слънцето, очаквайки да чуя мелодичния ѝ смях да се извиси над храстите край пътя. Но до мен долетя единствено ехото от собствения ми глас. Тя бе изчезнала.

4

Същият ден не посетих семейство Картрайт. Вместо това, след като огледах пътеката и претърсих наоколо, изминах на бегом почти трите километра обратно до имението, ужасен, че по някакъв начин Катрин е била завлечена в гората от невидима ръка – може би от същото създание, което тероризираше околните плантации.

Но когато пристигнах у дома, я заварих да се полюшва на стола на верандата, докато бърбеше с прислужницата си и отпиваше лимонада. Кожата ѝ беше бледа, а очите – зареяни замечтано, сякаш никога през живота си не беше бягала. Как се бе върнала толкова бързо в къщата за гости? Исках да отида при нея и да я попитам, но се въздържах. Сигурно щях да прозвуча като луд, имайки предвид обърканите мисли, които се лутаха в главата ми.

В този миг Катрин вдигна глава и засенчи очите си.

– Върнал си се толкова бързо? – извика, сякаш изненадана да ме види. Аз кимнах безмълвно, а тя се надигна от стола и влезе грациозно в малката къща.

Образът на красивото ѝ усмихнато лице продължаваше да ме преследва и на следващия ден, когато отидох да посетя Розалин. Беше по-лошо дори от първото ми гостуване. Госпожа Картрайт седеше на дивана до мен и всеки път, щом се размърдвах, очите ѝ заблестяха, сякаш очакваше всеки миг да извадя годежния

пръстен и да го връча на дъщеря ѝ. Аз смутолех няколко въпроса за Пени, за кученцата, които бе родила през юни и се поинтересувах докъде е стигнала Хонория Фелс, градската шивачка, с розовата рокля на Розалин. Но колкото и да се стараех, исках единствено да измисля някакво извинение, за да си тръгна и да отида да видя Катрин.

Накрая измърморих, че не бих желал да се прибирам по тъмно. Според Робърт имало още три убити животни, включително коня на Джордж Брауър, при това точно пред аптеката. Почти се почувствах виновен, когато госпожа Картрайт ме изпроводи притеснено от къщата до каретата, все едно отивах на битка, а не ме очакваха три километра път до къщи.

Когато пристигнах в имението, сърцето ми се сви от разочарование, защото никъде не зърнах Катрин. Тъкмо се канех да се отправя към конюшните, за да срещна Мезаноте, когато от отворените прозорци на кухнята в голямата къща до мен долетяха гневни гласове.

– Никога мой син не ми се е *отлъчвал*! Ти трябва да се върнеш обратно и да заемеш полагаемото ти се място в този свят! – прогърмя гласът на баща ми със силен италиански акцент, който се засилваше, когато беше много разстроен.

– Моето *място* е тук. Армията не е за мен. Какво лошо има да следвам собствените си желания? – изкрещя друг глас, едновременно уверен, горд и гневен.

Деймън.

Сърцето ми заби учестено, когато влязох в кухнята и видях брат си. Деймън беше най-близкият ми приятел, човекът, на когото се възхищавах най-много на този свят – дори повече, отколкото на баща си, макар че никога не бих го признал на глас. Не го бях виждал от миналата година, когато се присъедини към армията на генерал Грум. Изглеждаше по-висок, косата му

беше по-тъмна, а лицето и вратът му бяха загорели от слънцето и осеяни с лунички.

Прегърнах го, зарадван, че се е прибрал у дома. Двамата с татко никога не се бяха разбирали и разногласията им понякога свършваха с удари.

– Братко! – Той ме потупа по гърба, докато се измъкваше от прегръдката ми.

– Не сме свършили, Деймън – предупреди го баща ми, преди да се оттегли в кабинета.

– Виждам, че баща ни не се е променил – обърна се Деймън към мен.

– Не е толкова лош. – Винаги се чувствам неловко да говоря лошо за татко, въпреки че негодувах срещу наложения ми годеж с Розалин. – Сега ли пристигна? – попитах, за да сменя темата. Деймън се усмихна. Около очите му имаше тънки бръчици, които никога не би забелязал, освен ако не го познаваше добре.

– Преди час. Не можех да пропусна обявяването на годежа на по-малкия ми брат, нали? – попита той с лека нотка на сарказъм в гласа. – Татко ми разказа всичко. Изглежда се надява ти да продължиш името Салваторе. Само си помисли: до бала в чест на Деня на основателите ще бъдеш женен мъж!

Застинах. Бях забравил за бала. Беше събитието на годината и татко, шериф Форбс и майор Локуд го планираха от месеци. Отчасти заради войната, отчасти заради възможността градът да се порадва на последното дихание на лятото, ала най-вече, заради шанса градските лидери да се потупат по гърбовете, но балът в чест на Деня на основателите винаги е бил една от най-важните традиции в Мистик Фолс. Но сега ме ужасяваше.

Деймън навярно бе усетил неудобството ми, защото затършува в брезентовата си раница. Беше мръсна и в единия ъгъл имаше нещо, което приличаше на петно от кръв. Накрая извади отвътре голяма, безформена

кожена топка – много по-голяма и много по-продълговата от баскетболната.

– Искаш ли да поиграем? – попита, докато я подхвърляше в ръце.

– Какво е това? – учудих се.

– Футболна топка. Играехме с момчетата, когато не се сражавахме. Ще ти се отрази добре. Страните ти ще се позачервят и няма да си толкова бледен. Не искаме да се размекнеш – додаде брат ми, имитирайки толкова сполучливо гласа на баща ни, че се разсмях.

Деймън излезе навън, а аз го последвах, изхлузвайки по пътя лепеното си сако. Внезапно слънцето ми се стори по-топло, тревата – по-мека, всичко беше много по-прекрасно, отколкото преди минути.

– Хвани! – извика Деймън, сварвайки ме неподготвен. Вдигнах ръце и улових топката пред гърдите си.

– Може ли и аз да поиграя? – Женски глас прекъсна мига.

Катрин. Беше облечена в обикновена, лилава лятна рокля, която падаше свободно, а косата ѝ бе стегната на тила. Забелязах, че тъмните ѝ очи идеално подчертават блестящата синя камея, сгушена във вдлъбнатината на шията ѝ. Представих си как пръстите ми се сплитат около изящните ѝ ръце, докато целувам белия ѝ врат.

Насилих се да откъсна поглед от нея.

– Катрин, това е брат ми Деймън. Деймън, запознай се с Катрин Пиърс. Тя е отседнала у нас – изрекох сковано, местейки поглед от единия към другия, за да преценя реакцията на Деймън. В очите на Катрин танцуваха весели искри, сякаш намираше официалните ми маниери за изключително забавни. Деймън също изглеждаше развеселен.

– Деймън, виждам, че си също толкова сладък както и брат ти – отрони Катрин с подчертан южняшки акцент. Въпреки че това бе обичайната фраза, с която

една южнячка би се обърнала към някой мъж, от нейните устни прозвуча леко насмешливо.

– Тепърва ще видим дали е така – усмихна се Деймън. – И така, братко, да позволим ли на Катрин да поиграе с нас?

– Не зная – изрекох несигурно. – Какви са правилата?

– Кого го е грижа за правилата? – провикна се Катрин и засия в усмивка, разкривайки идеално равните си, бели зъби.

Завъртях топката в ръцете си.

– Брат ми играе доста грубо – предупредих я.

– Струва ми се, че аз ще играя по-грубо – засмя се тя и с едно рязко и неочаквано движение грабна топката от ръцете ми. Както и предишния ден, ръцете ѝ бяха ледено студени, въпреки горещия следобед. Докосването ѝ разтърси тялото ми и сякаш светкавица прониза мозъка ми. – Който изгуби, ще се погрижи за конете ми! – извика тя, докато вятърът развяваше косите ѝ.

Деймън я изпрати с поглед, сетне повдигна вежди към мен.

– Ето едно момиче, което иска да бъде преследвано. – С тези думи заби пети в земята и побягна, а силното му тяло се понесе надолу по хълма към езерото.

След секунда и аз се затичах. Усещах вятърът да свири в ушите ми.

– Ще те стигна! – изкрещях. Това бяха думите, които използвах, когато бях на осем и си играех с момичетата на моята възраст. Но сега имах чувството, че залозите в тази игра са много по-високи от всички досегашни игри в живота ми.

Информация за предстоящи заглавия,
откъси от книгите и полезни връзки можете
да откриете на нашия сайт:

www.ibis-press.eu
